

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11570/2023
15.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милутин Димитријевић, адвокат из ..., Мирослав Лазаревић и Никола Живуловић, адвокати из ..., против тужених Јавно стамбено предузеће „Крагујевац“ са седиштем у Крагујевцу и Града Крагујевца, које заједно заступа Градско правобранилаштво Града Крагујевца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 3116/21 од 06.09.2022. године, у седници већа одржаној 15.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 3116/21 од 06.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 3116/21 од 06.09.2022. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Крагујевцу П 11741/20 од 23.02.2021. године, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име накнаде штете по основу незаконите наплате накнаде за вођење матичне евиденције исплате по 49,00 динара месечно, за период од 01.10.2017. године закључно са 30.07.2020. године, са законском затезном каматом појединачно на сваки месечни износ почев од 15. у месецу за претходни месец до коначне исплате, као и да му надокнаде парничне трошкове у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Гж 3116/21 од 06.09.2022. године, преиначено је решење о трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде и тужилац обавезан да туженима надокнади парничне трошкове у износу од 6.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. став 1. ЗПП.

Тужени су поднели одговор на ревизију.

Врховни суд је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права.

О трошковима поступка у овој правној ствари је одлучено у складу са ставом заступљеним у судској пракси да упућивањем јавног позива корисницима комуналних услуга за закључивање споразума о враћању неосновано наплаћене накнаде, предупредује се потреба за вођењем судског спора о тим потраживањима, о чему је суд дужан да води рачуна код одлучивања о трошковима поступка. Сагласно наведеном је поступљено у овом случају. О парничним трошковима је одлучено применом члана 156. ЗПП. Одлука о трошковима поступка условљена је оценом суда о оправданости настанка трошкова, покретањем и вођењем судског поступка, узимањем у обзир не само исхода очекиваног признањем тужбеног захтева, већ и других релевантних околности о претпроцесном и процесном држању странака.

Врховни суд није прихватио одлучивање о ревизији тужиоца, јер за то нису испуњени законски услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, имајући у виду да се ревизијом побија одлука о трошковима поступка као споредном тражењу, да је одлука заснована на разлозима са којих тужилац не остварује право на накнаду трошкова поступка, већ то право припада противној страни, те да се не ради о ускраћивању тужиоца у праву на накнаду трошкова поступка, јер то право тужиоцу не припада. У обзир је узето и то да је да је институт изузетне дозвољености ревизије резервисан искључиво за питања из домена примене материјалног права. Због битне повреде одредаба парничног поступка посебна ревизија не може се дозволити, јер није прописана као разлог за изјављивање ревизије применом члана 404. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано, да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, а одредбом става 2. овог члана, да камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Под главним захтевом у смислу наведеног члана, подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе

у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Имајући у виду да тужилац ревизијом побија правноснажну одлуку о трошковима поступка који не чине главни захтев, и која не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. ЗПП, то ревизија против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење, није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**